

Kapitel 7

Exilkubaner och ”dissidenter”

I USA:s sold

Miljonstöd

Som en del av Helms-Burton-lagen går det årligen miljoner dollar från USA:s regering som stöd till exilkubanska organisationer och till s.k. dissidentgrupper på Kuba. Pengarna används till att avlöna deras folk och bekosta deras antikubanska propaganda och verksamhet. I propagandan heter det att grupperna är ”oberoende”, trots att de är finansierade från USA.

1998 sa Wayne Smith, som var förste chef för USA:s intressekontor i Havanna då Jimmy Carter var president i USA:

”Om vi sedan 1985 öppet har förkunnat att vi främjar och finansierar dissident- och människorättsgrupper på Kuba, så är det för att det tjänar våra intressen. Men USA finansierar inte alla, utan bara dem som kan få internationellt genomslag. Dessa dissidenter och människorättsgrupper på Kuba består bara av några få personer och de har bara betydelse för oss i den mån de tjänar vårt enda syfte: att destabilisera Fidel Castros regim. Genom ekonomisk utpressning och kampanjer om mänskliga rättigheter vill vi tvinga fram att Fidel Castro störtas, så att vi kan installera en regering som passar oss, och återta vår kontroll över ön.”

I maj 2001 lade de två senatorerna Jesse Helms och Joe Lieberman, tillsammans med Kubansk-Amerikanska Nationella Stiftelsen CANF, fram ett lagförslag för att öka USA-regeringens stöd till ”oppositionella” och ”oberoende” grupper på Kuba. Förslaget innebär sammanlagt 100 miljoner dollar. Genast uttalade president George W. Bush sitt stöd för förslaget. Ett år senare, den 20 maj 2002, talade president Bush inför CANF och extremhögern i Miami och upprepade det han samma dag gått ut i media med: Att han skulle ta hårdare tag för att störta Castro; mer stöd åt de ”oberoende” och fortsatt blockad. Men, parallellt lanseras flera förslag i USA:s kongress för att ta bort blockaden och möjliggöra affärer med Kuba. Blockaden framstår som alltmer anakronistisk. Inför valet då Bush gjordes till president fick han mer stöd än någon annan fått från Miamihögern, 114.000 US dollar. Sedan gällde för Bush att visa tacksamhet och göra

det som behövdes för att hans bror Jeb Bush skulle få maximalt stöd från CANF inför guvernörsvalet i Florida i november 2002. Blockaden och satsningarna på de ”oberoende” måste trappas upp.

År 2002 avsatte USAID (USA:s biståndsmyndighet) 16 miljoner US dollar till kontra-revolutionära exilkubanska grupper och till dissidenter på Kuba.

National Endowment for Democracy, NED, avsatte ca en miljon US dollar av Washingtons pengar till samma grupper.

CANF kastar in en miljon i samma syfte, och lovar att kraftigt öka beloppet.

Om tio procent av pengarna kommer fram till dissidenterna blir det 3.000 dissidentårslöner. Dissidentgrundlönen sägs vara 50 dollar per månad = 1.300 pesos, dvs. fem gånger genomsnittslönen på Kuba.

Om USA:s maktthavare redan nu blandar sig i Kubas interna angelägenheter, hur skulle det bli om Kuba lät sig luras till att införa ett flerpartisystem, där Washington på samma sätt kunde satsa på ett eller två partier som gick stormaktens ärenden?

USA: Kubansk-Amerikanska Stiftelsen, CANF

På uppdrag av president Ronald Reagan, och med insatser av CIA-folk, grundades år 1981 ”Cuban American National Foundation”, CANF, dvs. Kubansk-Amerikanska Nationella Stiftelsen, för att samla de exilkubanska kontragrupperna till en effektiv politisk lobbygrupp. Den exilkubanske miljardären Jorge Mas Canosa gjordes till styrelseordförande. Gruppen skulle fungera som redskap för den mer aggressiva politik mot Kuba som Reagan skulle föra, i enlighet med Santa Fe-programmet för kontraoffensiv i Latinamerika.

CANF byggdes upp med stöd av mer eller mindre frivillig beskattning av kubaner och kubanska företag i Miami och på andra håll i USA. CANF fick frikostiga statliga anslag, och blev en av de starkaste utrikespolitiska lobbygrupperna i USA. Som kulturell stiftelse utan vinstintressen är organisationen skattebefriad.

Många av de ledande personerna i CANF har kopplingar till CIA, har tränats av CIA och har länkar till olika anti-kubanska terroristgrupper. Ett

konfidentiellt dokument till CANF:s styrelse 1990 och undertecknat av Mas Canosa säger bl.a.:

”Vi bildar en särskild arbetsgrupp för att fullfölja våra systematiska kontakter med USA:s säkerhetsråd NSC, CIA och FBI för att säkerställa ... utökad utbyte av hemlig information och nödvändigt ekonomiskt stöd ...”

I slutet av CANF-dokumentet står det:

”Vår slogan är: köp de människor som går att köpa, och om det är någon som inte förstår annat språk än våldets, tala till dem med det språket.”

CANF lämnar stora bidrag till valkampanjer för kongressledamöter, senatorer och presidenter. Även Clinton fick sin beskärda del och hade under sin presidenttid flera överläggningar direkt med Mas Canosa om inriktningen på fientligheterna mot Kuba. CANF arbetar för skärpt blockad och USA-kontroll över Kuba och anses ligga bakom den första av de USA-lagar som skärpte den ekonomiska krigföringen mot Kuba: Torricelli-lagen 1992. Senatören Robert Torricelli hade en liberal inställning till Kuba när han 1991 gjorde ett lappkast och lanserade det som blev Torricelli-lagen. Det avslöjades senare att Torricelli plötsligt fått stora bidrag från CANF så att han låg tvåa efter Ileana Ros-Lehtinen i Florida. Ros-Lehtinen är exilkubansk republikansk Miami-ledamot i USA:s kongress, representanthuset.

Mas Canosa sägs personligen ha pressat Clinton att till slut godkänna Helms-Burton-lagen i mars 1996.

CANF utövar kontroll över federalt finansierade ”Radio Martí” och ”TV Martí” och många andra propagandasändningar mot Kuba. Mas Canosa avled i november 1997. Därefter har organisationen letts av Francisco José Hernandez och Mas Canosas son, Jorge Mas Santos.

Spanien:

Spansk-Kubanska stiftelsen, FHC

Inför valet i Spanien våren 1996 gav Más Canosa frikostigt stöd till högerpartiet Partido Popular, och ordföranden José María Aznar. Han investerade också i telekommunikationer i Spanien och lånade ut sitt privata jetplan till Aznar. Med Aznars valseger fick USA:s utsvältningspolitik mot Kuba en talesman i EU, och ett halvår senare kom ett uttalande från EU:s ministerråd mot Kuba, som beskyldes för övergrepp mot mänskliga rättigheter och bristande demokrati. Ett uttalande som EU sedan dess har upprepat varje år. Sedan stödde Más Canosa också, med stora ekonomiska bidrag, presidentkandidaten

Arnoldo Alemáns kampanj inför valet i oktober 1996 i Nicaragua, och fick därmed en anti-kubansk röst i det annars eniga latinamerikanska ställnings-tagandet mot Helms-Burton-lagen.

Med officiella företrädare för Aznars Partido Popular och ett antal styrelsemedlemmar i CANF bildades en filial i Madrid 1996, ”Fundación Hispano-Cubana”, FHC, med avsikten att i Europa driva samma lobbypolitik som CANF lyckats med i USA. Carlos Alberto Montaner var med inledningsvis, men lämnade FHC:s styrelse efter en tid. Till FHC anknöts också ”oppositionsledare” på Kuba, bl.a. Elizardo Sánchez. Sánchez uppfyller sin roll som ”vänsterliberi” i en krets som i övrigt får betecknas som höger och extremhöger.

Izquierda Unida (Förenade Vänstern) i Spanien krävde att FHC ska olagligförklaras för att en av styrelsemedlemmarna, José Antonio Llama, också styrelsemedlem i CANF, enligt FBI deltog i mordförsök på Fidel Castro inför Ibero-amerikanska toppmötet i Venezuela hösten 1997.

Europa:

Carlos Alberto Montaner och Plataforma Democrática Cubana

Carlos Alberto Montaner inledde sin karriär som medlem i en CIA-styrd terroristgrupp på Kuba som sysslade med att tillverka och plantera bomber i varuhus etc. Medlemmarna i gruppen tillfångatogs och dömdes. Montaner lyckades fly till Miami i maj 1961. Arton år var han då.

Detta var strax efter CIA:s misslyckade invasion vid Grisbukten på Kuba. Enligt spanska/kubanska källor tränades Montaner i Fort Benning, Georgia (senare School of the Americas), där CIA tränade agenter i propaganda, hemliga attentat, kommunikationsteknik, etc., och han ingick i det CIA-finansierade kontrarevolutionära nätverket RECE som var föregångare till CANF. Enligt kubanska källor arbetade han för CIA och fick finansiering därifrån, bland annat för att etablera sig i Madrid 1970. Där etablerade han ett förlag ”Player” och nyhetsbyrån Firms Press, som spred kontrarevolutionärt vinklade artiklar till över femtio tidningar i Europa och Latinamerika. Montaner gav ut dikter av Armando Valladares, en f.d. Batistapolis som var med i samma terroristgrupp som han själv i Havanna 1960. Många hävdade att det i stället var Montaner som skrev dikterna, för att omvandla Valladares till poet. Valladares avtjänade då fängelsestraff på Kuba. Se vidare sid 7.

Montaners förlag gav ut en roman av kontrarevolutionären Ricardo Bofill, men det bevisades att Bofill inte var författaren.

För att påverka den akademiska och politiska världen organiserade Montaner ett antal konferenser

Las "estrellas" de la Fundación Hispano-Cubana, el día de su inauguración, en noviembre del 97. De izquierda a derecha: Alberto Recarte, Carlos Alberto Montaner, Guillermo Gortázar, Mario Vargas Llosa y Jorge Mas Canosa. (Foto: Boletín de Información de la FNCA)

Bilden till vänster är ett exempel på dokumentation presenterad i Hernando Calvo Ospinas och Katlijn Declercqs bok *¿Disidentes o mercenarios?: Samlade i Madrid vid bildandet av Spansk-Kubanska Stiftelsen ser man Kubansk-Amerikanska Nationella Stiftelsen CANF:s president Jorge Mas Canosa längst till höger och Carlos Alberto Montaner som andre från vänster. Gortázar i mitten är Aznars man. Bildens ursprung är CANF:s publikationer. Till höger om fotot rubriken "17 terrorister arresterade" från en Havannatidning 1960, då Valladares och Montaner arresterades. De nämndes med namn, och det angavs att man fann sprängämnen i Montaners bostad.*

i Europa och Latinamerika med stöd av anslag från USA-regeringens NED, "National Endowment for Democracy".

I början av 1990, då f.d. CIA-direktören Bush d.ä. var USA:s president, utövade USA påtryckningar för att förmå den fallande Sovjetunionen att bryta med Kuba. Den kapitalistiska världen ville hjälpa Kuba gå samma väg som Sovjetunionen, och trodde att det skulle ske inom månader. Då sattes projektet *Plataforma Democrática Cubana* i verket. Under våren 1990 lanserade sig Montaner som liberal, och grundade en organisation med namnet *Unión Liberal Cubana*. Därefter skickades ett brev till olika dissidenter på Kuba undertecknat av Carlos Alberto Montaner den 29 juli 1991. I brevet uppmanades dissidenterna att utropa sig som ledare för olika partier med motsvarigheter i Europa, t.ex. socialdemokratiska partiet. Då skulle de kunna få ekonomiskt stöd och lansering i europeiska media från "sina" europeiska partier. Mer om hur detta gick till skriver vi nedan i avsnittet "Dissidentbranschens politik". I ett brev i Aftonbladet den 26 januari 2001 påstår Montaner att han aldrig haft bindningar till CIA, men han bekräftar att han undertecknade brevet till dissidenterna den 29 juli 1991. Detta har han tidigare nekat till, enligt intervju i boken *Cuba Roja* av Román Orozco 1994.

USA-regeringens motiv

I USA finns många av de revanschlystna kubanska miljonärerna som levde gott på de fattigas slit innan revolutionen, och flydde från Kuba med sina pengar. Framträdande exempel är sockerbolagsfamiljen Fanjul, nu bosatt i Florida, och Bacardífamiljen, som flyttade sätet för sitt företag från Kuba till Bahamas. Bacardí har dotterbolag i över 10 länder och äger 24 spritfabriker. USA-bolagets kontor finns i Miami.

Med miljonbelopp ger dessa bolag stöd till olika politiker, för att, såsom det fungerar i USA, få dessa politiker att gå deras ärenden. Politikerna är beroende av stora pengar för sina valkampanjer. Såväl George W. Bush som Al Gore har tagit emot pengar från Bacardí/CANF, liksom Jesse Helms och Dan Burton, som låg bakom Helms-Burton-lagen.

Otto Reich, George W. Bushs utrikespolitiskt ansvarige för Latinamerika, har haft uppdrag som lobbyist för Bacardí, och medverkade till Helms-Burton-lagens tillkomst, vilket också Bacardís advokater gjorde, som skrev lagtexten.

Presidentens bror, Jeb Bush, blev guvernör i Florida tack vare stark uppbackning från CANF, vars medlemmar han har åtskilliga affärskontakter med. Flera av Bacardís delägare och direktörer har varit, eller är, medlemmar i CANF:s styrelse.

President Reagan och hans CIA-rådgivare initierade bildandet av CANF 1981 för att få en "rumsren" opinionsbildande lobbyorganisation som skulle ge uppbackning åt en mer offensiv USA-

politik mot Kuba. Personer i CANF hade emellertid kvar sina förbindelser med de olika antikubanska terrorgrupperna. CANF har påvisats ge stöd till kända terrorister som CIA-mannen Luis Posada Carriles. CANF har öppet stött contras verksamhet och agerat som verktyg då Washington behövt stöd av en NGO.

Denna samverkan mellan "särintressen" och politiker, som är så långt driven i USA, växte under speciella omständigheter under spritförbudstiden i USA 1920-1933. Mutor och våldshot säkrade gangsterligornas spritaffärer, vars främsta varukälla var Kuba och Jamaica. Spriten smugglades in till USA. Samtidigt växte Havanna som maffiastyrt dekadent nöjescentrum. Maffians och Bacardís förmögenheter ökade lavinartat.

USA:s starke man på Kuba, general Batista, som lät sig väljas till president 1940-44 och iscensatte militärkuppen 1952, gav på 30-talet gangsterkungen Meyer Lansky rättigheterna att driva två kasinon och en hästkapploppsbana. Flera kasinon blev det. Knarkhandel och smuggling tillkom. Kuba låg strategiskt till mellan Colombia och Miami. Åtskilliga miljoner dollar fann sin väg från Lansky till Batistas konto i Schweiz. Bacardís direktör José Pepin Bosch var finansminister på Kuba 1948-52. Det är arvtogare i Miami till denna Batista-Lansky-Bacardí maffiakultur som vill få oss att tro att CANF och dess många sammanlänkade grupper kämpar för mänskliga rättigheter och demokrati på Kuba.

Den exilkubanska maffian i Miami påstår att det finns 5.911 st kubanska egendomsägare nu bosatta i USA, som med hänvisning till Helms-Burton-lagen kräver att få tillbaka egendomar på Kuba. Om detta inte räcker för att hålla liv i CANF:s kubafientliga opinionsbildning, åker USA:s president till Miami och håller svavelosande tal om hårdare tag mot Castro. På så sätt är det en symbios mellan imperiet USA:s intressen och de högerextremistiska exilkubanerna i Miami. Imperiet vill inte ha ett verkligt självständigt folk som det kubanska mellan sig och resten av Latinamerika.

Det är bara att konstatera att det kubanska exemplet är politiskt farligt för USA:s rigida maktelit. Kubas hälsovård är gratis, brottsligheten låg, knark knappt förekommande. Kubas skolor har bättre utbildningsresultat än många i USA, majoriteten av kubanerna äger sin egen bostad. Dessutom är Kuba ett socialistiskt exempel. IMF:s och Världsbankens villkorade lån och strukturanpassningsprogram släpper Kuba inte in. Om flera länders folk på samma sätt lyckades frigöra sig från västmakternas ekonomiska grepp och forma sin egen framtid, tvingas de rika länderna anpassa sig till en mer rättvis och hållbar världsordning.

Det är i det ljuset som vi bör betrakta USA-makthavarnas finansiering av s.k. dissidenter på Kuba. Västmakterna behöver dissidenterna för sina massmedia, så att lögnen om en stor äkta opposition på Kuba kan spridas. Men verkligheten är att flertalet dissidenter agerar landsförrädare, genom att ta emot pengar, utrustning och instruktioner från USA genom dess agenter eller genom USA:s intressekontor i Havanna.

Folk diskuterar mycket politik på Kuba. Ett talesätt är "Samlas tre kubaner får du höra fyra olika åsikter!" Men dissidenterna får inte gehör för sina Washington-vänliga åsikter, ty efter århundraden av kamp vet kubanerna i gemen att det gäller att hålla ihop och inte låta sig splittras. Kubanerna vet, att införs kapitalism på Kuba, blir inte levnadsförhållandena som i Sverige. Snarare blir det som i Nicaragua idag, efter det att USA genom contras terrorverksamhet lyckats få folket att i hopp om fred rösta på andra än Sandinisterna.

Dissidentbranschens politik

Redan de första åren efter revolutionens seger den 1 januari 1959 klagade CIA på problemen man hade att försöka samordna och ena de kontrarevolutionära organisationer man upp-gett sig haft kontakt med på Kuba; över 180 stycken. Orsaken var helt enkelt att det var respektive organisations kontaktperson som tog emot CIA:s pengar. Därför bildade så många eget med endast några få i gruppen. Dessa kontrarevolutionärer sysslade med terrorverksamhet, bombattentat och mord. CIA bidrog med pengar, vapen etc. Många rekryterades av CIA, i synnerhet i samband med att de flydde från Kuba till USA, där CIA erbjöd den som ville militär träning.

CIA:s Grisbuktsinvasion i april 1961 blev ett totalt nederlag, och missilkrisen 1962 fick som ett resultat att USA tvingades lova att inte invadera Kuba. Men den av CIA organiserade terrorn mot Kuba fortsatte, bland annat med bombattentat mot flera kubanska ambassader; Madrid, Paris, Kingston; Mexico City m.fl. attentat. Infiltrering av CIA-agenter för sabotage och terroraktioner på Kuba och mordförsök på Kubas ledare fortsatte.

President Jimmy Carter, som tillträdde 1977 efter Vietnamkriget, inriktade sig på en mer sofistikerad utrikespolitik, i vilken mänskliga rättigheter betonades. För Kuba innebar detta att samtal kunde inledas 1977, och att USA den 1 september öppnade sitt intressekontor i Havanna, och Kuba sitt i Washington. Kuba släppte ca 3.000 personer som var i fängelse för kontrarevolutionär verksamhet, och flera av dem reste till USA.

CIA fortsatte dock sin terrorverksamhet. Trots samarbetsinbiter från Fidel Castro valde Ronald Reagan, USA:s president 1981-89, konfrontation och

initierade bildandet av CANF. Propagandasändarna Radio Martí och TV Martí etablerades. Med utnyttjande av USA:s intressekontor inleddes arbetet att skapa ett nät av dissidenter på Kuba, och att försörja dem med utrustning och pengar. Detta fick ett bakslag då Kuba i juli 1987 med bildbevis avslöjade 89 USA-tjänstemän, knutna till intressekontoret i Havanna, som påvisades vara CIA-agenter. Det var ett 25-tal kubanska dubbelagenter som avslöjade denna CIA-verksamhet, vilken inbegrep försök att mörda Fidel Castro.

Det var president Carter som hade lanserat anklagelsen mot Kuba om bristande mänskliga rättigheter. Reagans konfrontationspolitik, med CANF, CIA och Radio och TV Martí som verktyg, ledde till att det, enligt en uppgift, fanns 65 dissidentgrupper 1992. Många av grupperna bestod av en, två eller tre personer. De angav oftast mänskliga rättigheter som temat för sin existens. Efter Sovjetunionens fall 1991 trodde många av den kapitalistiska världens ledare att det endast var en tidsfråga innan Kuba skulle gå samma väg. Dissidentstödet ökades med mångmiljonbelopp. För att involvera västvärldens politiska partier i USA:s planer att öka påtryckningarna mot Kuba sändes i ett brev instruktioner till några dissidenter att kalla sig för ledare för olika politiska partier som brukar förekomma i västvärlden. Det var brevet för att lansera projektet *Plataforma Democrática Cubana*, som nämnts ovan, och som var undertecknat av Carlos Alberto Montaner den 29 juli 1991. Ett utdrag ur brevet följer:

”Låt oss nu utgå från att Elizardo (Sánchez), (Osvaldo) Paya, Mariela/Luque, Gustavo Arcos, Indamiro Restano etc, bestämmer sig för att bilda plattformen på Kuba. Detta kan göras genom att varje grupp åtar sig att företräda ett av de partier som bildar plattformen i utlandet. Om t.ex. Gustavo trivs med det, kan han, eller också Mariela/Luque, ta på sig ordförandeskapet för Kubas Liberala Union på ön. Paya kan göra likadant med kristdemokraterna. Elizardo och Restano, som har rört sig i socialdemokratiska kretsar, kanske på Kuba kan förkroppsliga den socialdemokratiska samordningen. Till sist är jag medveten om att detta agerande har en sida som är lite svår att svälja. Hur och varför så plötsligt bli liberaler, socialdemokrater eller kristdemokrater?”

I Sverige har på senaste tiden företrädare för Folkpartiet och Kristdemokraterna lockats med i Montaners spel och bidragit till att dessa dissidenter lanseras i media och presenteras som bevis för att Kuba skulle sakna demokrati och mänskliga

rättigheter. På de exilkubanska Internetsidorna från Miami påstås det att det idag finns över 400 dissidentgrupper på Kuba, som om splittringen i ett enormt antal skulle vara en styrka. Men det är, som vi tidigare påpekat, pengarna från USA:s agenter som de säljer sig för. De pengarna kommer man lättast i åtnjutande av om man är ledare för en dissidentgrupp, därför blir det så många virtuella grupper, åtminstone i propagandan. CIA säger att den ”inre oppositionen är mycket liten och saknar nästan helt folkligt stöd” (NBC 12/4 2002). Av de relativt få verkliga dissidenter som finns, lever många i materiell lyx i förhållande till kubanerna i gemen, som föraktar dem som landsförrädare. Vissa dissidenter lider av ett förvirrat missnöje, andra kan vara för kapitalism och fria marknadskrafter men ha naiva illusioner om att revolutionens landvinningar, utbildning, hälsovård, överlever vid övergång till marknadsekonomi.

Om dissidenterna har synpunkter på hur det kubanska samhället skall kunna förbättras har de alla möjligheter att föra fram sina förslag och diskutera dem i demokratisk ordning. Men då måste de också respektera majoritetens beslut. Men det är tyvärr så att flertalet är förförda av dollarsedlarna och i vissa fall illusionen om att livet skulle vara bättre för dem i det rika USA. Som ”hotad” dissidentledare hoppas flera av dem att på USA:s intressekontor få visum till Miami.

Joseph Sullivan, tidigare chef för USA:s intressekontor i Havanna, skrev i en konfidentiell rapport i januari 1994 följande om behandlingen av kubaners ansökningar om visum till USA:

”Av de 47 människorättsfallen var det bara ett, där den sökande hävdade att han suttit arresterad i sammanlagt mer än 30 dagar för människorättsaktiviteter under de senaste fem åren, och han kunde inte ens bevisa att han varit arresterad.”

Av Sullivans rapport framgår det att inom dissidentkretsarna säljs falska intyg om dissidentaktivitet till personer som vill ha en sådan ”merit” när de ansöker om visum på USA:s intressekontor.

Civilt samhälle

Den senaste utvecklingen inom dissident-branschen är försöken att kanalisera den välvilja, som personer och organisationer i västvärlden har när det gäller att ge ett stöd till Kubas folk. De ska förmås att ge stödet till dissidentprojekt, där CIA, CANF m.fl. håller i trådarna i syfte att underminera och demonisera det kubanska samhället och dess ledare. Med hårdvaluta och donationer från västvärlden ska s.k. oberoende bibliotek, oberoende trädgårdsmästerier,

kristna befrielseörelser, oberoende föreningar för de blinda, oberoende fackföreningar, etc. ingå i västvärldens massmedias propagandaarsenal mot det socialistiska Kuba. Dvs. mot det Kuba, som den överväldigande majoriteten kubaner, i val efter val, i folkomröstningar och på massmöten, visar att man vill ha kvar.

Vilka lanserar dessa dissidentprojekt? Tjänstemännen på USA:s intressekontor i Havanna missbrukar sin diplomatiska status och kör runt i landet med dollar och propagandamaterial till dissidenter. På Miamis Internetsidor kan man hitta listor med sådana dissidentadresser.

American Library Association, ALA, dvs. USA:s bibliotekarieförbund, har sänt delegationer till Kuba för erfarenhetsutbyte och utveckling av kontakterna med Kubas biblioteksväsende. Besöken har lett till att ALA har tecknat ett samarbetsavtal med sin kubanska motsvarighet ASCUBI. Under kubabesöken har bibliotekarier från ALA besökt några s.k. ”oberoende bibliotek”. De, som de lyckats hitta, visar sig vara fasader för dissidenter på Kuba som har sin ledning, ekonomiska uppbackning och mediaverksamhet utanför Kuba. Personerna som driver dessa bibliotek är varken oberoende eller bibliotekarier. En annan undersökning visar att flera av dessa biblioteksföreståndare förekom i listor på ledare av diverse dissidentgrupper. Kampanjen får sin huvudsakliga finansiering och stöd från USAID via Freedom House, och från NED och CANF. Böckerna kunde bestå av det som är vanligt i kubanska hem, plus propagandahäften från USA. På ett ställe fanns inga böcker. Föreståndaren hade redan fått sitt visum till Miami.

Denna kampanj för s.k. ”oberoende” bibliotek framstår som ett bedrägeri för att kunna göra reportage i stora massmedia i västvärlden som gesken av att det kubanska folket lever i kulturellt armod och att folkets frihet kvävs. Men sedan revolutionen på Kuba 1959 har läskunnigheten och tillgång till det skrivna ordet prioriterats på ett sätt som inte många andra tredje världen länder lyckats med. På Kuba finns idag 391 allmänna bibliotek runtom hela landet. Dessutom byggs många filialer, och alla skolbibliotek etc. tillkommer. I skrivande stund ges biblioteken komplettering med uppsättningar av 16 nya böcker, huvudsakligen uppslagsverk och ordböcker. I takt med att Kubas ekonomi gått framåt har tryckerierna i landet byggts ut, bl.a. med mindre tryckerier i varje provins, vilket underlättar utgivning av lokala författare. En unik satsning på litteratur för hemmen görs med planerade 100 titlar. Produktionen görs anpassad till Kuba, som är ett tredje världen land, och trycks billigt i kvällstidningsformat.

Vi kan erinra oss Kubas Internationella Bokmässa 2002 med fem miljoner böcker. Mässan hölls inte enbart i huvudstaden Havanna, utan vandrade runt till 18 av landets övriga städer, och år 2003 besöker mässan 30 städer. Visst behövs det fler böcker till Kubas allmänna bibliotek, särskilt titlar publicerade i utlandet, som kan vara svåra för Kuba att få tag i eller ha råd med. Där har solidariska människor en uppgift.

Denna inblandning i Kubas samhällsliv som USA:s regering och de terroristbesudlade Miamiorganisationerna med européers hjälp sysslar med, är inriktad på att i första hand förstöra det kubanska socialistiska exemplet, och i andra hand, men det är ingen brådskande prioritet för USA:s regering, att i ett annekterat Kuba återinföra kapitalism.

Man beskriver sina dissidentprojekt som det *civila samhället*. Men de har missat poängen. På Kuba har kommunistpartiet en ideologisk roll, är inte statsbärande och får inte delta i valen. Med Fidel Castros ord måste man ha förtroende för folket. Folkets vilja kommer till tals i Kubas pluralistiska folkmaktsystem som har personval präglad av deltagande demokrati mellan valen, och där medborgarna har såväl rättigheter som skyldigheter. De valda församlingarna styr och äger företagsamheten, utom kooperativen och familjeföretagen. Det vill säga hela Kuba är ett civilt samhälle. I ett kapitalistiskt samhälle, t.ex. av USA:s eller Sveriges typ, där flertalet företag är privatägda, bl.a. av utländskt kapital, och där staten kan hamna i beroendeställning till bankernas och storföretagens välvilja, där behövs ett särskilt andrum – ett civilt samhälle – mellan staten och kapitalets domäner.

Några namn och begrepp

Elizardo Sánchez är kubansk f.d. UD-tjänsteman och f.d. universitetslärare. 1987 organiserade han i samarbete med USA:s intressekontor ”Comité Cubano por los Derechos Humanos y la Reconciliación Nacional”. 1988 reste han till USA, Costa Rica och Puerto Rico för att skaffa stöd. 1989 arresterades han och dömdes för förtal och frigavs 1991. Sedan dess har han arresterats ett antal gånger, och släppts. Han omvandlade sig till socialdemokratisk ledare i enlighet med Carlos Alberto Montaners instruktionsbrev. Han inbjöds till Sverige första gången 1993 av Pierre Schori. Han ingår i den spanska grenen av CANF, d.v.s. FHC.

Armando Valladares var för 20 år sedan affischnamn för Amnesty International och Penklubben. Han hade dömts 1960 för förberedelse för spräng-

attentat på offentlig plats. Han framställdes som förlamad av misshandel i fängelset och som diktare med *Från min rullstol* (se ovan "Montaner") som det sedan visade sig att han aldrig skrivit. Svenska Penklubben tillägnade honom en gala 1979. Svenska Amnesty skickade honom en rullstol. Kuba visade videoinspelningar där han, uppenbarligen fullt frisk, gymnastiserade i fängelset. 1982 frigavs han, efter personliga påtryckningar av Frankrikes president Mitterand och Régis Debray, och flögs till Madrid där han raskt klev ned för flygplanstrappan. NED stod för hans uppehälle. Han "skrev" en bok till: *Mot allt hopp* som spreds av USIA (United States Information Agency) över världen. Han fick omedelbart medborgarskap i USA och utsågs till USA-ambassadör inför FN:s Kommission för Mänskliga Rättigheter i Genève. Det höll några år, men sedan 1993 har han dragit sig tillbaka i Miami.

Vladimiro Roca Lanserade sig som socialdemokratisk ledare enligt Carlos Alberto Montaners instruktionsbrev. Han åtalades och dömdes tillsammans med tre andra i mars 1999 för att ha tagit emot pengar, dokument, datautrustning och annan utrustning från USA-organ i syfte att uppvigla till uppror på Kuba, och för att ha konspirerat med chefen för Kuba-kontoret på USA:s utrikesministerium, Michael Ranneberger, och Michael Kozak, chef för USA:s intressekontor i Havanna, i detta syfte. Osvaldo Payá deltog också i detta. Rocas grupp förde ut sitt budskap genom presskonferenser i Havanna, samordnade via Radio Martí med presskonferenser i Miami och Washington, förutom att de normalt uppträdde i Radio Martí ett par tre gånger i veckan. Radio Martí är en statligt finansierad radiosändare i Miami för propaganda mot Kuba.

Orlando Bosch: CIA-agent. Exilkubansk terrorist ansvarig för över 50 bombattentat, bl.a. mot flera av Kubas ambassader. Samarbetade med Pinochet och var inblandad i bilbombsmordet 1976 på Salvador Allendes minister Orlando Letelier och dennes assistent i Washington. 1976, efter 10 års fängelse i Venezuela för civilflygplanssprängningen, fick Otto Reich honom fri. Bosch kom till USA där FBI arresterade honom. Bosch benådades av George Bush d.ä. och går nu fri på Miamis gator.

Luis Posada Carriles: Anslöt sig till CIA 1960. Ansvarig tillsammans med Orlando Bosch för bombattentatet mot ett kubanskt civilflygplan 1976 då alla 73 ombord dödades. Fängslades i Venezuela för flygsprängningen, men CANF agerade och betalade och fick honom fri. Arbetade för CIA i det smutsiga kriget mot Sandinisterna i Nicaragua. Sköt med att han organiserade hotellbomber på Kuba som dödade en turist 1997. CANF finansierade.

Arresterades 17 nov. 2000 i Panama tillsammans med ytterligare tre terrorister för mordförsök på Fidel Castro. CANF och CIA arbetar för att få honom fri.

Otto Reich: Tillsattes som vice utrikesminister med ansvar för Latinamerika av George W. Bush som passade på då USA:s kongress var helgledig, eftersom många protesterade mot utnämningen. Som ambassadör i Venezuela fick Reich terroristen Bosch fri från fängelset 1988. Exilkubanskt ursprung. Involverad i CIA och CANF. Deltog i Iran-Contras affären mot Sandinisterna i Nicaragua. Deltog i utarbetandet av Helms-Burton-lagen. Fick 600.000 dollar från Bacardí.

George Bush d.ä. var USA:s president 1989-93. Som CIA tjänsteman var han en av dem som var ansvariga för rekryteringen av legoknechtsarmén som invaderade Kuba vid Grisbukten 1961. CIA-direktör 1976. Som Reagans vice-president insatt och delansvarig för Iran-Contras-affären.

President George W. Bush skyddar anti-kubanska terrorister i Miami, samtidigt som hans administration lögnaktigt utpekar Kuba som en terroriststat och – totalt utan grund – utmålar Kuba som tillverkare av biologiska stridsmedel. Bush ökar USA:s militärbudget från 325 miljarder US dollar för året 2002 till 396 miljarder US dollar för året 2003. USA:s militärbudget 2003 är större än de 25 näst största militärbudgetarna för andra länder sammanlagda.

Jeb Bush, bror till president George W. Bush och guvernör i Florida, är ansvarig för flera oegentligheter i valet och rösträkningen som gav brodern presidentposten. "Han är en av oss", sa CANF-bossen Mas Canosa.

CIA: Bildades år 1947. CIA har minst 26,7 miljarder dollar i anslag per år. Denna siffra från 1998 är den senaste offentliggjorda uppgiften. USA använder i stort sett lika mycket på spioneri och omstörtande verksamhet i andra länder som på hälsovård för den egna befolkningen. Störtandet av Kubas revolution har varit ett av CIA:s främsta mål i över 40 år. CIA:s näst största centrum (huvudkontoret är Langley nära Washington) upprättades i Florida i början av 60-talet, och därifrån leddes sabotage och terroraktioner, invasionsförsöket vid Grisbukten 1961, otaliga mordförsök mot Fidel Castro och andra kubanska ledare, biologisk krigföring och en oupp-hörlig ström av radio- och TV-propaganda. Utöver de offentliggjorda anslagen döljs stora belopp i en snårskog av andra myndigheters budgetar.

En av CIA:s största poster avser att genomdriva Helms-Burton-lagens ekonomiska krigföring mot

Kuba. Det är CIA som – i stor utsträckning genom agenter på alla USA:s ambassader runt om i världen – skaffar in uppgifter om utländska företags och länders planer på att investera eller handla med Kuba och försöker, genom hot och påtryckningar eller uppköp, förhindra att de genomförs. De sägs lyckas i 9 fall av 10.

NED, ”National Endowment for Democracy” som startades av Ronald Reagan 1983, gör öppet sådant som CIA gjort i hemlighet. NED kanaliserar federala USA-miljoner till undergrävande verksamhet och dissidenter.

USAID, ”U.S. Agency for International Development” beslöt i maj 2002 att ge 16 miljoner dollar till antikubanska kontrarevolutionära organisationer. Freedom House som leds av f.d. CIA-agenten Frank Calzón får 1.325.000 US dollar.